

ХАЛАТА

Народна приказка отъ Софийско

Едно време планинцитѣ били толкова прости, че не знаели, какво нѣщо е сръпъ. Житото жѣнали съ костури. Единъ полянецъ миналъ презъ тѣхния край. Той носѣлъ на рамото си новъ сръпъ. Като се уморилъ отъ дългия пжтъ, свърналъ въ една нива да си почине. Легналъ на сѣнка подъ едно дърво, а сръпѣтъ заболъ въ кръстцитѣ да стърчи нагоре.

Като си отпочиналъ, човѣкътъ си тръгналъ, но си забравилъ сръпа.

Единъ планинецъ съгледалъ сръпа. Вирналъ капа надъ тила, гледалъ, забикалялъ, чудилъ се, цѣкалъ съ езикъ, па хукналъ да каже на другитѣ селяни, какво чудо е видѣлъ въ кръстцитѣ...

— Бога ми ви казвамъ, братя, такова звѣрѣ за първи пжтъ виждамъ. Запило се у кръстцитѣ — не мърда!

Вдигнали се селянитѣ кой съ вила, кой съ колецъ, кой съ дрѣнова върлина и право въ нивата на бае Вуто Мравката.

Заобиколили кръстцитѣ...

— Брей, какво ли е това чудно звѣрѣ?

Единъ старъ планинецъ се почесалъ задъ ухото и рекълъ:

— Деца, това е халата, дето пие житото. Ето ѝ клюницата!

— Еве му и опашката на звѣрѣто! — цѣкали уплашени планинцитѣ и не смѣли да се доближатъ до сръпа.

— Викали, подсвирвали, плѣскали съ ржце, ала пустото звѣрѣ хичъ и не помръдвало. Намѣрилъ се измежду всички шо-пи единъ юнакъ.

Грабналъ една върлина и пухналъ съ все сила халата.

Сръпѣтъ отскочилъ и падналъ врѣзъ шията му. Той хвърлилъ върлината, уловилъ острия сръпъ съ дветѣ си ржце и се заклалъ.

Планинцитѣ побѣгнали, кой на кжде види. Вуто Мравката съ изплезенъ езикъ стигналъ до кжщи и заразправялъ на женитѣ и дечурлигата:

— Оставете се, хей! Страшна работа! Изяде ни най-харния юнакъ, пустото звѣрѣ! Да не бѣхъ се заметналъ съ тая гуня, щѣше и менъ да лапне!

Разказала: Веса Паспалеева.